

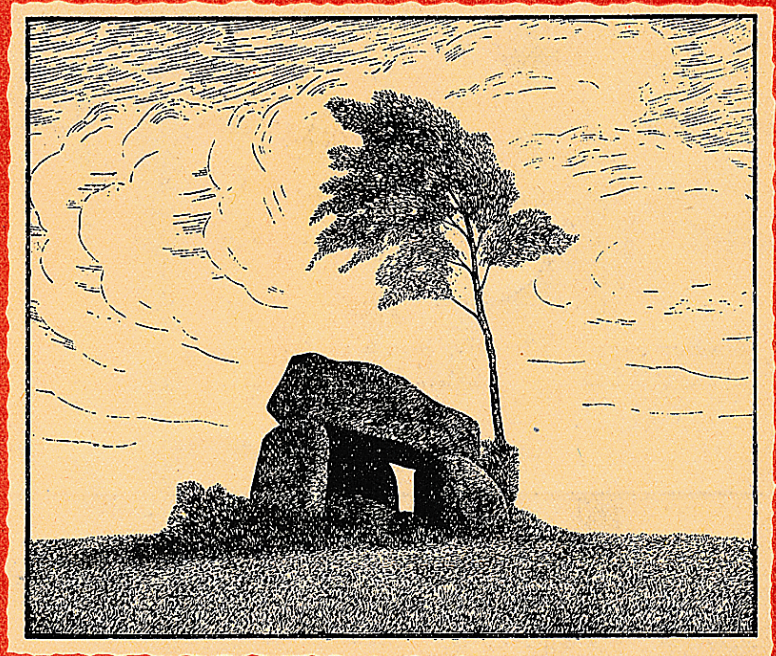
KYLLBORNEN

Skånsk Revy

NUMMER

4

1950

**DEN SKÅNSKA
HEMBYGDSTIDNINGEN**

PRIS 1 KR.

Berättelse på Bara-mål

En bler så kontant me kräjen såm en för öpp ifrå fyssta bejnjelsen, ja de e nästan såm di hörde ti familian. En för öpp en kal å lar han patta po findrana fårr å lära hän å drittja, å så får han si en klapp, när en går ifrå han. Vi hadde en grissaso, såm fittj tål smågrisa, å hon känne ente ta imod mer än di tie. Så to ja två å la i en kår ve spisen di fysste dana, å ja motte öpp den fässta tien en gång mitt po natten å la däm drittja, å I kan tro ad di hålt po å gå fårrbi di såm va hos soen. När ja jittj frå däm klidde ja däm po siorna, å di sträjte po si å slo kryl po romporna. Di snakkar om tur me kräjen, men nåkk beror de mied po hont di dras me däm. Nu fårr tien vill di rent fårrlässa öjen, å täntjor såm så: "kan di dra de, kan di dra ditte". Å så bler di staveda. En får vel si ad vi har hatt tur, de e ente mer än två stårre kräj såm de har avärads me po nämmer honnra år, en ko å en häst. Far tjyffte gamla Brunan ifrå Annorstorp en hal fjärinjsvej härifrå. Hon va så fäst ve de gamla ställed ad så fort hon ble lös sprant hon did, å vi motte hämta him hinje, så jittj de litt, men så va de lia när ijen. De va itt öj me fodarea å vi hålt mied åu hinje. En hästs aller e tretti år omkrinj. Ti sist ble hon så styv ad hon ente konne resa si i spiltan, å så fittj hon nådastöden. Ett år hadde vi itt föll å naboens liaså itt, å di ble bekanta å brua å samlas å leja liasåm glytta å knoppas. Så po vintoren når di ble udsläppt sprant de ginnast ti naboens å gnäddja å ville träffa de andra, å de hålt de po me i flere år. En gång tjörde dränjen å plöjde ve en flere alnar jyv grusgrav å tvinja hästana så när kanten ad den rasa å hästana föllde me å plåuen. Dränjen sprant når å fittj fatt däm å di hade ente leed nån ska. En gång hade vi vad i Long å såld grisa å så tjyffte vi en häst po markaden. Når vi så kom å skolle nårrad Jillrabacken å tjörde ve venstra sian snivla hon ti å dro vöjnen når i gråuen. Når vi så fittj rättererad kom vi å täntja po ad vi hade två kilo dynamit i grisaburen, såm en stenspränjare sjittjad bod ättor. De jittj jo lyttjelet, men så när døn har ja ente vad sin. I min barndäm hade vi en sex-sju tjör, såm kalva ve olia tid, så vi hade miljt åred om. De va injan di bårja sälla miltj ti mejeried. Di ble dållet forade å ble där nåd smör öuor frå hushåled såldes de i stan. Tjörna hade namn ättor sin farg å tikken. En me en lång vid strima längs ad ryddjen, hidde Draga, en me vitt hoed Hjalma, en såm va plätted i hoeded Grima, en såm va svårt Kolla, en helt vid Svana. Mina fårrälra va

ente po nåd vis visjeplia, men i bårjan po artanhonratalad trode man po "maktornas spill" å po sinerier. När en ko kalva, skolle en ta itt äddjaskal å molka i å ji koen de å därve si: "Nu ska injen konna ta miltjen ifrå min ko för än di får dinne byttan å molka i." Sämme hämta en sinekvinja, såm skolle sina koen. Ve darskammelen la di en ysse, såm koen skolle trampa yor, när hon skolle ud ti vanns.

Vi hade itt bra fåraslav. Di fittj två å tre låmm å itt får hade vi, såm fittj fira po en gång itt par gånga. De konne jo ente ha så monga, men di två ble öppfydda po flaska. De ena åred omkom de ena i en spann vann, men itt år läude alla fira.

Så har vi di klågaste åu alla djuren, ja menar hongana. Dårnas livstid e stakked: tie, tål år e de vanlia. Hongen syns ha vad de husjur såm mänsjan fysst skaffad si — ända frå stenallorn. Han e trofast å tigiven, å visor sin vänskav po flere len. Han har skarpore hörsel å lut än mänsjan, såm hålor åu han tibaga. Vi hade en hong såm hidde Thyra, hon va en i Skåne allt sällsyntare obestämbar ras, me svårt, lårved, glänsande päls å stora bruna yen. Hon hade fåd onga flere gånga, sista gången en döfydd. Så hände de ad en so fikk grisa, ente mindre än artan. så många patta hade hon ente, å två las ti Thyra, såm jinnast bårja å slikka däm å visa sin belåtenhed. Di fitj patta å passades vel. Då nån kom po besöj skolle di jo visas, men de va ente värt ad di kom fårrnär, då viste Thyra sina vide tänn. Grisana växte ti, å hålt jämna steg me sina sysken. Di ble ti sist så stora ad når di villa patta vältes Thyra över änna, å så tröttna hon po sina fosterbarn, men di va då så stora ad di konne reda si sel.

Di gamle brua fårr ad jässen skolle få monga jässlinja fora däm åu itt sål, såm där va läjd en säjs i, å i tridde vinjpenen skolle sättas en nål. Gåsabäntjen sto i stuedarskrågen, å når jässen ville värpa, kom di å kakkla å mor slapp däm po riddana. Sven Skräddare hade en gås, såm han kom ti vår gåse me å fittj jord ve. En dar ramla po den å slo hinje ijel. Hon va gått å vel tretti år, å konne läud flere år inu, sa Sven. När jässlinjana skolle komma fram, hade mor ente mien nattaro. Hon klara frå di äddj som va klara, når de va solsjinn, å fittj hjälpa sämma onga fram. Far hade alltid gått ya fårr hynsen, han snakka om den "pustjingjade" hynnan å om den löubenade hanen å gol han po kvällen betyde de rejn. Ja har dålled konnad tälla fylled. Di sprättor öpp å fårrdarvar.